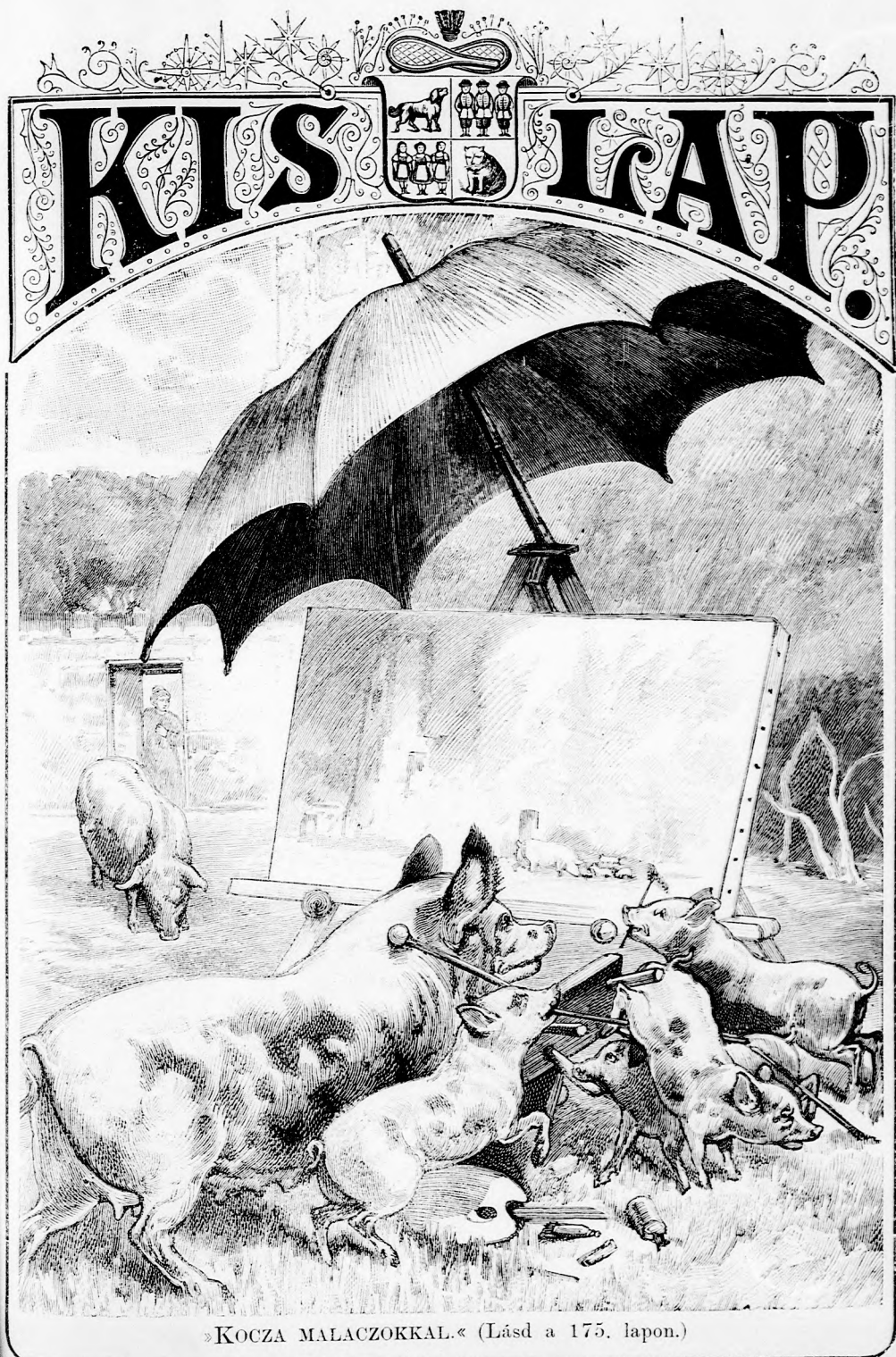

Károly-
gy a cse-
g külön-
resznye-
vezett
r testv.
ék volna
ha meg-
legalább
ükséges,
sik rejt-
na kusza
Wörös-
rejtvény-
- Mayer
n a Ke-
amelyen
tem leg-
as tölgy-
zebbeket
es sziget
udomány
kivül a
ltával el
már nem
minden
itthon az
abban a
ogan tel-
tők, már
igéretet s
mel olvas-
amolyan
ítól telik,
li. A régi
rvadás is,
etni, s ha
is nyilat-
illetődünk
elyre csak
den», sok
elességem-
esztani ez
désimmél,
a lelem az
bár, szent
szép vidé-
t a hegyek
ezettel ol-
z alakra is
tőt is fogsz
ogy fontos
obán szabad
melyeknek
bb levélről

»KOCZA MALACZOKKAL.« (Lásd a 175. lapon.)

naem-épület.
apesten.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MINT eljutottak odáig, hogy össze ölelkeztek, kész is volt a tökéletes testvéri barátság. A következő perczben már együtt hemperegtek a pamlagon, csakhamar pedig lent a puha szőnyegen, kaczagva, sikongatva, kergetőzve, mint régi jó pajtások. Az már bizonyos, hogy Bénike vidám kis ficzkó volt, és bár egészen idegen helyre jutott — de meg olyan kicsike is volt még, amikor más gyerekek rendszeren félénken huzódoznak — egy csöppet sem látszott bátortalannak. Ugy bele kapaskodott az Elemér hosszú hajába, mintha ez már régi megszokott játéka volna, fölmászott a székre, kezébe fogdosott mindent, amit meglátott, nevetve kérdezte, mi az, majd ismét odább futott, hogy a szoba tulsó végén kutatgasson valamit. Közben pedig folyvást csevegett, csacsogott, nagy gyönyörűségére Elemérnek, aki meg volt győződve, hogy ilyen kedves kis testvérkét még a képes-könyvből sem kereshetett volna ki magának.

— Aztán tudod-e, Bénike, hogy te most már az én testvércém vagy?

Tízszor is újra kérdezte, de Bénike mindig csak nagyot bámult és még nagyobbat nevetett rá. Nyilván nem értette ő azt.

— Sebaj, majd megérted később. Ugyis velem leszel mindig, hát lassanként majd rátérsz. Másnak úgy sem engedlek oda.

No, a nagymama nem is igen fogja kívánni, hogy sokat légy mellette, ő jobb szeretet magányosan üldögélni ... aztán meg nagyon pontos, nagyon sokat tart az illedelemre, te pedig abból talán még nem tudsz sokat. Majd megtanítlak én, ne félj. Én már jól ismerem a rendet. Hanem azért velem fogsz mindig jönni a nagymama szobáiba ... már azt én úgy akarom ... és amit én akarok, az mindig megtörténik ... persze, ha a nagymama is akarja. De ő rendszeren azt akarja, amit én. Éppen jön, mindjárt meg is kérdek tőle egyet-mást.

A nagymama csakugyan belépett, még pedig szokatlanul komoly képpel. Annyira, hogy még Elemérnek is elmúlt minden bátorsága a kérdezősködéstől. A nagymama komolyan végig nézett rajta, aztán az idegen kis fiún, és nyugodtan mondá:

— Egyelőre itt kell tartanunk ezt a fucskát. Vezesd föl magaddal a szobádba. Elemér. Adass neki jó vacsorát, aztán a dada majd lefekteti. Már csak gondját viseljük, amíg megtudjuk, hogy kicsoda.

— Hogy kicsoda? Hiszen azt már csak tudjuk, kedves nagymamácskám! Nagyon meg is vagyok vele elégedve és ő is szeret, mint igazi jó testvérke.

— Jól van, jól, te bohó gyerek. Csak menjetek.

Elemér kézen fogta a kis fiut és elvezette a maga kedves szobácskájába. Bénike nagyon szaporán tudott lépegetni, meg is volt teljesen elégedve azzal, hogy Elemér elvezette valahová. Neki mindegy volt, akárhová. A szobában már várta őket az öreg dada, még pe-

dig jókora csésze tejjel és nagy darab kalácssal, melyet Bénike elé tett, oda ültetve őt az asztalhoz.

— Gondolom, hogy éhes az istenadta, hát vacsoráig is hadd egyék valamit.

Bénike nem kínáltatta magát, hanem iziben hozzá látott. Szépen rendesen, illedelmesen evett, s e közben csendes maradt, csak élénk szeméit használta, kíváncsian nézegetve körül az idegen helyen.

Ezalatt Elemér nagy örömmel beszélte el a dadának, mikép jutott hozzá a kis fiucskához. Hogyan kérte meg a nagymamát, szerezzen neki egy kis testvérkét, hogyan ígérte ezt meg a nagymama és most, éppen a születése napján, hogyan érkezett meg pontosan az ígért testvérke. Az öreg dada nem szólt közbe, csak hallgatott, néha megrázva a fejét, mintha nem értené jól a dolgot, vagy mintha másképp gondolkoznék. Mialatt pedig Elemér nagy hévvel beszélt, Bénike elvégezte az evést, lehajtotta fejét az asztalra és szépecskén elaludt.

— Fáradt szegényke, szólt a dada. Legjobb lesz, ha mindjárt lefektetem. Ide a pamlagra vetek neki ágyat.

— De aztán jó ágya lesz ott? Inkább fektesse az én ágyamba, én meg itt hálók, szólt Elemér.

Ezt már az öreg dada semmikép sem engedte és Elemér végre bele nyugodott, miután meggyőződött, hogy Bénikének ott csakugyan olyan jó ágya van, hogy egy kis-király is elálhatna benne. Ugyan-csak ügyelt arra is, hogy a kis fiucskát gyöngéden vetkőztessék le. Mert ez most már az ő gondja. Nem szabad hibának lenni semmiben.

— Tudja, dada, szólt halkán, én vagyok a nagyobbik, hát úgy illik, hogy gondom legyen kis testvérkémmre.

De már ekkor az öreg dada nem állhatta tovább.

— Ugyan mit emlegeti mindig, hogy a testvérkéje?

— De mikor az! Én kértem a nagymamától és látja, hogy meg is kaptam.

— Ejnye, ilyen nagy fiu létére hogy beszélhet ilyeneket! Ez a fiucska nem testvére, még csak nem is rokona, nincs hozzá itt senkinek semmi köze. Van valahol apja, anyja, vagy legalább volt és talán vannak testvérei is. És ha majd megtudjuk, hol van és kicsoda az apja, hát hirt kell neki adnunk, hogy itt van a fia, és akkor bizonyosan ide fog sietni és elviszi.

Elemér eleinte meghökkenve, aztán boszankodva hallgatta ezt a beszédet. Nagyon igyekezett is, hogy el ne higye.

— Beszélhet nekem! Tudom én jól, hogy most csak meg akar tréfálni.

— Jut eszembe! Éppen ellenkezőleg, nagyon komolyan beszélek, mert meg akarom menteni attól, hogy nagyon bele szokjék ebbe a furcsa gondolatába s aztán keserűen csalódjak.

S amint az öreg dada tovább beszélt, lassan-lassan Elemér is kénytelen volt belátni, hogy biz' az mégis csak alkalmasint úgy van; de most aztán csak még inkább érdekelt, hogy hát kicsoda, kicsoda ez a véletlenül ide csöppent fiucska.

— Hogy kicsoda, azt nem tudhatjuk, felelé az öreg dada. Az az asszony, aki hozta, úgy látszik, nem volt a mamája,

hanem csak valami ismerős vagy cseléd, aki azzal volt megbizva, hogy a fucskát elvigye a nagymamájahez, míg az apja valahol messze kalandoz a világban.

— De hát ezt honnan tudják?

— Levelet találtunk a szegény meghalt asszony zsebében. Csakhogy nem volt rajta czim, és nincs név alája írva. Persze, nem volt arra szánva, hogy posta vigye; maga ez a szegény asszony adta volna át és ő tudta, kinek szól. Csak annyi van ráírva, hogy »*Kedves anyámnak*«, alája pedig az van írva, hogy »*Hálás és bünbánó fiad.*« És a levélben elmondja, hogy őszintén megbánta a sok szomorúságot, melyet anyjának okozott, most már jóvá is fogja tenni és dolog után lát, neki indul a világnak, addig nem nyugszik, míg valahol jó szerencséje nem akad; de nem tudja, mit csináljon a kis fiával, akinek nincs anyja, tehát küldi a nagymamához és kéri, viselje gondját.

— Oh! És hol van az a nagymama?

— Éppen az a baj, hogy ezt nem tudjuk. Ez a szegény asszony, aki Bénikét vitte, oly hirtelen lett rosszul, hogy semmit sem mondhatott el.

— No, hát akkor Bénike mégis csak itt marad nálunk! szolt Elemér diadalmasan.

— Nem hiszem. Már jelentettük a község jegyzőjének, ő pedig jelenteni fogja a szolgabírónak, aztán keresni fogják a fucska apját és nagyanyját. Meglehet, sőt hiszem is, hogy pár nap múlva egyik vagy másik itt lesz a fucskáért.

— Csakhogy én nem adom! pattant ki Elemér egészen kipirulva. Ha valaki

ide mer jönni, hogy elvigye, én fogom a puskámat, én lelövöm... le én...!

— No, no, kedveském, nem szabad tüzeskedni. Ha Bénikének előjön az apja vagy a nagymamája, hát nem volna-e nagy kegyetlenség, ha nem adnók oda nekik a fucskájokat?

— De hát miért ne hagyhatnák itt? Mikor én azt hittem, hogy a nagymama szerezte őt nekem, hogy most már van kedves kis testvérkém! Hát aztán még se legyen?

Elemér kemény kis vitéz volt, nem egy könnyen fakadt sirva, de most nagyon közel állt hozzá. Mert már egészen boldog volt abban a gondolatban, hogy itt van az ő rég óhajtott kis testvérkéje s ime — most azt mondják, hogy éppenséggel nem úgy van az, elveszik tőle.

Az öreg dada bizony szinte megsajnálta. De hát mégis csak így szolt:

— Kedveském, legyen okos. Hiszen tudja, hogy a jó nagymama minden óhajását teljesíti, ha csak lehetséges; és ha látni fogja, hogy Elemérke anynyira megszerette ezt a fucskát, hát bizonyosan meg fog tenni minden lehetőt. De ha eljön az apja vagy a nagyanyja, hát azoknak vissza kell adni a kicsikét, ha kívánják. És az nem is olyan nagy baj... van még más kis fiu is a világon, és ha már Elemérke oly nagyon kívánja, hogy kis pajtása legyen, hát a nagymama majd gondoskodik róla; de az már világos, hogy nem ilyen ágról-szakadt gyereket fog ide hozni, akiről azt sem tudjuk, ki fia légyen.

— De nekem nem köll más! Bénikének itt kell maradnia. Én ugy akarom, tudja!

Az öreg dada csak a vállát vonogatta, amiből Elemér úgy körülbelül kitalálta, hogy most az egyszer hiába mondogatja oly nagyon keményen, mit akar.

Elkomolyodva, töprenkedve töltötte az estét. A nagymamával hiába akart erről a dolgról beszélni, csak ennyi választ kapott:

— Te ezt nem érted, kedvesem. Meg köll tennünk kötelességiinket.

Azt már Elemér csakugyan nem értette, hogy itt miféle kötelességről van szó. S hiába is törte a fejét, le is feküdt, el is aludt, de csak nem tudta kitalálni.

Reggel arra ébredt föl, hogy vig kaczagást hallott. Amint fölnyitotta szemét, látta Bénikét, aki ott ült a maga ágyában és jó kedvvel éppen abban fáradozott, hogy kis vánkösát fölkapja, czélozzon és megbombázza vele Elemért. A következő pillanatban már röpiült is a vánkös és nagyot pattant az Elemér fején.

Ez a játék nagyon tetszett Elemérnek, fölkapta a vánkösöt és vissza röpi-tette. Bénike kaczagva kapta el, meg vissza dobta. Így aztán oly pompásan eljátszottak mindjárt korán reggel, hogy csak úgy zengett a szoba a vidám kaczagásuktól. Maga az öreg dada is, amint a nagy zene-bonára belépett, alig tudta, nevensen-é vagy megpirongassa a kis pajkosokat. Alig tudták abba hagyni; csak akkor fogtak az öltözködéshez, mikor a dada kijelentette, hogy ha késnek, nem kapnak reggelit.

A jó reggeli még jobb kedvre derítette Benikét, aki össze-vissza csacsogott mindenfélét, és mikor a maga darab kalácsát nagy szaporán már befalatozta, igen kereken oda nyult az Eleméréhez, hogy még abból is köll neki. Persze megkapta.

Még ott ültek a reggelinél, mikor bejött az Elemér kedvencz kutyája. Virgoncz ügyes állat volt s mindjárt Bénikéhez sietett, ráugrott, megszaglászta, mintha meg akarna vele ismerkedni, hogy hát ez az új pajtás kicsoda.

— Ne félj, Bénike, nem bánt.

Bénike esze ágában sem volt, hogy féljen. Inkább tapsolva mondá:

— Szép tutyácza... jaj de szép tutyácza...

Aztán leugrott a székről és a földön hemperegve játszani kezdett a kutyával. Nagyon tetszett ez Elemérnek.

— Lám, milyen bátor! Igazi kis vitéz, nem ijed meg az idegen állattól. Pedig már láttam nálánál sokkal nagyobbakat, akik féltek a kutyácskántól. Még Viola is szepeg néha tőle. Tudtam én mindjárt, hogy Bénike nem akármi-lyen vitéz. Most elvezetem a nagymamához... el én... a nagymamának is látnia kell, milyen kedves az én kis Bénikém... akkor ő is belátja, hogy én most már nem adhatom oda, akárki jön is érte. Nem én, nem adom!

Ha Elemér oly nagyon megszerette Bénikét, ez sem maradt viszont adós a szeretettel. Vigan csacsogva járt vele végig a fényes termeken, hosszú folyosókon. Az udvarra, kertbe nem mehetek ki, mert egész nap szakadt a hideg

őszi eső; de most Elemér csöppet sem törődött vele, sőt még az sem igen jutott eszébe, hogy ma van a születése napja; olyan nap, melyen sok szép ajándékot szokott kapni nemcsak a jó nagymamától, hanem más atyafiaktól is, mert mindenki szeretett a kedvében járni a hatalmas kis bárónak. Nem köllött most neki semmi egyéb, pompásan elmulatott az ő Bénikéjével. Mikor pedig ütött az óra, melyben rendszeren be szokott menni a nagymamához, kézen fogta Bénikét és magával vitte.

Az ajtó mellett szép kis ketreczben bohókás majmocska kuporgott. A kis báró észre sem vette. Pedig ő volt az, aki régebben sokszor beszélte, mennyire szeretné, ha ilyen ügyes majmocskája volna. Most már itt van születésnap ajándéku, de rá sem hederített, hanem sietett Bénikével a nagymama elé és nagy hévvel mondá:

— Kedves nagymamácska, elhoztam Bénikét is. Nézd, milyen kedves, nyájas fiú! Ugy-e? És mindig vidám . . . mindig kaczag, tréfál, játszik. Jaj, olyan kedves kis fiú!

A jó nagymama igazán örült, hogy unokáját olyan elégedettnek látta, s még az is tetszett neki, hogy ez az ide csöppet idegen fiucska olyan vidámmá tudta tenni Elemért. Igaz is, hogy kedves fiucska volt. Piros-pozsgás képe volt, élénk, hamiskás szeme, vidám tekintete. És egy csöppet sem volt félénk, ügyetlen. Egészen bátran szemébe nézett az öreg bárónénak, minden akadozás nélkül beszélt vele, pedig a méltóságos arczu, tiszteletet parancsoló alaku öreg nő előtt

sokszor bizony még felnőtt emberek is megzavarodtak egy kicsit, ha fürkésző tekintetével végig nézett rajtuk.

De Bénikének esze ágában sem volt, hogy huzódozzék, féljen vagy zavarba jusson. Mintha egészen otthon volna, szüntelenül csacsogott, ide-oda ugrált, kutatgatott és persze mindjárt rátalált a majmocskára. Onnan aztán jó ideig nem mozdult. Roppantul tetszett neki a bohókás állat, és mert ő oda állt, hát Elemér is észrevette a majmocskát, meg is köszönte a nagymamának, de az igazat megvallva, most már nem telt benne valami nagy öröme. De mert Bénikének olyan nagyon tetszett, hát mégis szerette, hogy itt van a majmocska.

— Oda ajándékozom Bénikének, legyen az övé. Testvérek közt úgy is illik osztozni. Aztán én mégis jobban járok. A majmocska a Bénikéé lesz, de Bénike meg az enyém. Mert akármit mondjanak, én bizony nem adom.

Déltájban a kis Bénike már ugyancsak bele fáradt a sok játékba, s amint egy pamlagra ledőlt, szépecskén el is aludt. A nagymama éppen akkor nézett be a gyerekek szobájába és Elemér újra csak azzal állt elő, hogy a nagymama gondoljon ki valamit, mert ő többé nem akar megválni Benikétől.

A nagymama nem akarta rontani elkenyezetett kis unokája kedvét, azért csak így szólt:

— Jó, jó, fiacskám, majd meglátjuk. Egyelőre meg is tarthatod kis pajtásodat, amíg ki nem derítjük, hogy kicsoda.

— De én akkor sem adom, ha tudják is hogy kicsoda.

— No no, kedvesem, hiszen majd megvállik. Ugy sejtem, hogy itt közel lakhatik az a nagymamája, akihez küldték. Akkor aztán meglátogathatod gyakran, ő is eljárhat ide hozzád. De ha az apja vagy nagyanja jön érte, nem tartathatjuk meg.

— Dehogyan nem, mikor én akarom! Én nem adom!

— Jól van, jól, fiaeszkám. Hiszen mondom, hogy majd megvállik. Meglehet, hogy bele telik egy kis idő, míg rátalálunk az atyafiságára. Addig a tied.

— Oh, remélem, nem találunk senkire, aki el akarja vinni . . . és akkor aztán itt marad mindig, ugye?

A nagymama nevetett, de nem ellenkezett. Olyan formát gondolt, hogy ha Elemér néhány napig együtt lesz új kis pajtásával, majd rá un és akkor könnyű lesz őket elválasztani egymástól. Addig hát csak legyen Elemérnek öröme és mulatsága.

(Folytatása következik.)

LÁTOGATÁS VICZA-HONBAN.

— Tréfás beszélyke hat képpel. —

UTVA futott Jolánka a mamához és szinte lelkendezve kérdezte:

— Mamácska, kedves mamácska, mondd csak . . . oh, nem is tudom, hogy kérdezzem . . .

— No, csak szépen egyenesen kérdezd, amit tudni akarsz.

— Hát csak azt akarom kérdezni, mi van az én fejemben . . . csöpü-e vagy fűrészpor?

A mama nevetett is, bámult is.

— Ugyan te oktondi, már miféle kérdés ez? Hogy volna a te fejdedben csöpü vagy fűrészpor!

— Akkor hát mi van benne?

— No, ugy látom, abból, aminek lennie kellene, az észből, bizony nagyon kevéske, ha ilyeneket fecsegsz.

— De ugy-é, nem fogják meglékelni a fejemet, hogy megtudják, mi van benne?

— Bizony, ha még sokáig beszélsz így, azt fogom hinni, hogy csakugyan nem ártana megvizsgálni. Hiszen csak nem vagy valami bábu? Az szokott csöpüvel kitömve lenni. Oh, tudom már . . . tegnap ott a boltban hallhattál ilyes beszédet, mikor a bábut vásároltad . . . s onnan ragadt valami bolondság az eszedbe.

— Nem tudom én, kedves mama . . . de aligha nem függ össze azzal, meg a Tónikával és a Milikével.

— Már ezt megint nem értem.

— Meghiszem azt, mikor magam sem értem. Olyan nagyon furcsa volt az mind. Tudod mamácskám, a Milike, az a kis leány ott a harmadik szomszédban, a Tónika pedig az öcsse. Sokszor játszottam velök, míg Milike meg nem betegedett. Azóta nem láttam Milikét, de Tónikát is csak ritkán. Tegnap, mikor megengedted, hogy a játékos boltba menjek a néniel s válasszak magamnak kedvemre való szép új Viczát, az össze tört régi bábum helyett, éppen a bolt előtt találkoztam Tónikával. Nagyon szomorú volt. Megkérdeztem, mi a baja? Azt felelte, hogy Milike még most is beteg és nagyon rossz dolga van, mert

a mamájok nagyon szegény. Most egy kis bábu után kívánczik, hogy legalább azzal elszórakozzék fektében. Tónikának volt is két tizeskéje és bement a boltba, de biz' azért nem adtak neki bábút. Megsajnáltam.

— Tudod mit? mondtam. Én éppen új bábút megyek vásárolni, a mamácskám bőven adott pénzt, hogy nagyon szépet vegyek. De majd valamivel olcsóbbat veszek magamnak és ami pénzem marad, azon Milikének veszek egy kicsike Viczát.

— Ezt nagyon helyesen gondoltad és mondtad, szolt közbe a mama.

— Dehogy helyesen, kedves mama! Azaz... akkor én is azt hittem... de mikor aztán bent voltam a játékos boltban, láttam, hogy semmi sem lehet belőle. Hiszen magamnak is kevés volt a pénzem. Olyan gyönyörű Viczák voltak ott!... Nem vehettem meg, mert nem telt rá. Találtam aztán olyant, melyre éppen elég volt a pénzem. Ha azt akartam volna, hogy Milikének is vegyek, akkor a magam számára is csak valami olcsóbb fajtát vehettem volna. Gondoltam is rá, igazán gondoltam rá...

de hát nem lehetett, teljességgel nem lehetett. Nagyon sajnáltam Milikét, de már csak a magam Viczája az első.

Tónika ott várt az ajtó előtt s mikor kiléptem, hozzám szaladt.

— Add hamar! monda. Ugyancsak sokáig vásároltál.

— Mit adjak?

— Hát a bábút, amit Milikének szántál.

— Ahá! I... igen... emlékszem valamire... de hát nem lehet... oda bent bizony nem jutott eszembe.

— Ugy? szolt Tónika és gúnyos meg-

Ugyan mi van a fejedben, csöpü-e vagy fűrészpor?

Nagyot kaczagott.

Kissé rösteltem, kissé boszankodtam, Tónika pedig még azt mondta:

— No, máskor csak a bábudnak ígérj valamit, az nem kéri számon. Legjobb lesz, ha beállsz magad is bábunak, akinek nincsen sem esze, sem szive, hanem csöpü vagy fűrészpor van a helyén.

Elfutott, én pedig haza jöttem és erőlködtem, hogy örüljek az új szép Viczámnak, de nem tudtam. Pedig éjszakára az ágyba is magamhoz vettem. Hanem azért elaludtam és jól aludtam is reggelig. Virradni kezdett, mikor hallottam, hogy a Vicza megszólal:

— No, most már ideje indulnunk.

— Indulnunk? Hová?

— Hát Vicza-honba, a hová valók vagyunk. Hiszen tudod, hogy én odavaló vagyok. De most már te is odavaló vagy, mert neked is csöpü, vagy fűrészpor van a fejedben.

Szerettem volna megharagudni, de aztán az jutott eszembe, hogy mégis mulatságosabb lesz, ha elmegyek a Viczámmal abba a Vicza-honba. Ki tudja, mi mindent látok ott szépet, amit még nem láttam.

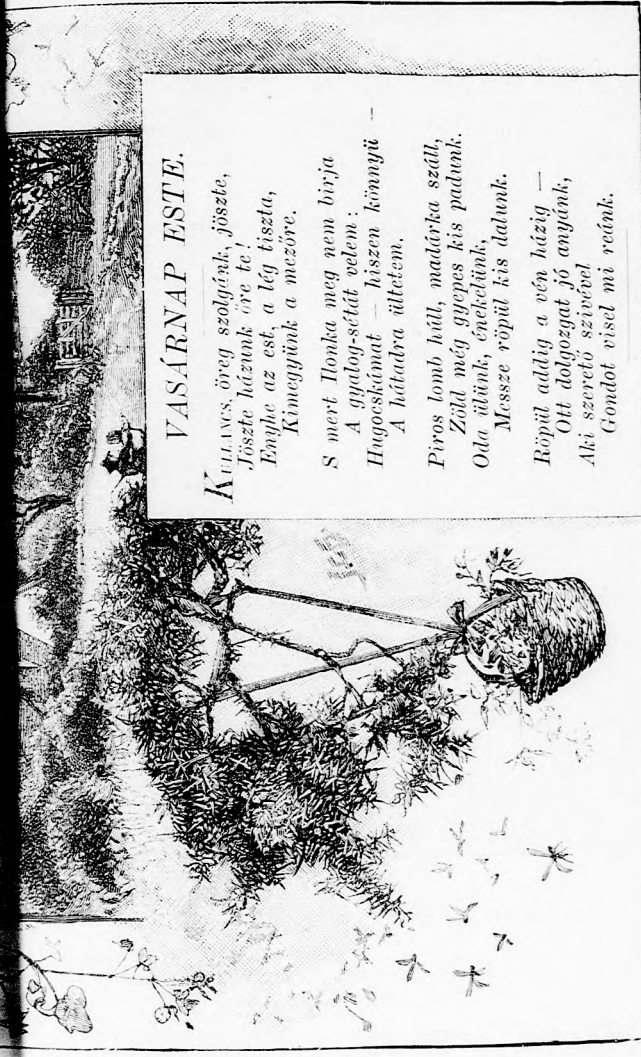
VASÁRNAP ESTE.

Kulacs, öreg szolgának, jöszbe,
Jöszbe lázunk öre te!
Egybe az est, a lég tiszta,
Kinegyünk a mezőre.

S mert Tónika meg nem bírja
A gyalog-sétát velem:
Hugoskámát — hiszen könnyű
A hátadra ültetem.

Piros lomb hull, matárka száll,
Zöld még gyepes kis padunk.
Oda ülünk, énekelünk,
Messe röpiük kis daltunk.

Röpiük addig a vén házig —
Ott dolgozgat jó anyánk,
Aki szerető szivvel
Gondot visel mi veánk.

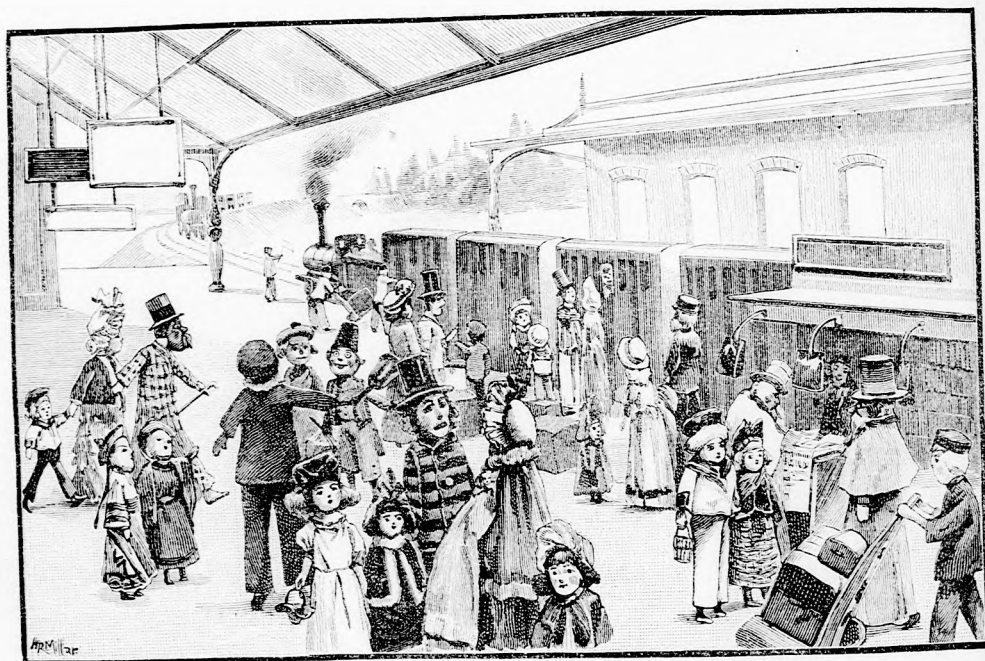

Fölkerekedtünk és csakhamar eljuttunk a vasuti állomásra. A vonat már ott állt, de olyan nagyon furcsa volt ott minden. A kocsik csak festett fadarabok voltak s nem láttam, hogy belül hely volna. Ajtó, ablak is csak rá volt festve. Sokan jártak az állomáson, mind olyan furcsa nép! Akár csak ott a já-

tékos boltban. Csupa bábu volt! Nagyon meg voltam akadva, hogy most már én itt mitevő legyek. Boszusan kiáltottam:

— Szeretném tudni, hogy fogok én itt beülni a kocsiba, mikor igazi ajtaja sincs, csak úgy rá van festve.

A kalauz meghallotta.

... CSUPA BÁBU VOLT.

— Ohó, ki beszél így? mondá. A ki nek ez nem tetszik, az nem lehet igazi Vicza. Mindjárt meg kell vizsgálni, meg köll lékelni a fejét, csöpü van-é benne, vagy fűrészpor?

Mind oda szaladtak hozzám. De nekem semmi kedvem sem volt rá, hogy

léket vágjanak a fejembe. Inkább ott hagytam a vonatot és lemondtam az utazásról, szaladtam haza felé. Csak az volt a baj, hogy nem tudtam jól az utat s kitévedtem valahová a ligetbe. Ott legelőször is egy padot vettem észre, melyen egy fiu meg egy leányka ült,

mellettök pedig valami inasféle dülön-
gélt

A fiu szakasztott olyan volt, mint
a Tónika, a leány pedig mint a Milike.
Nagyon megörültem nekik.

— Most már jó helyen járok, tudom,
kiáltottam föl. Ha ti itt vagytok, akkor
nem lehetek messze hazulról, mert hi-
szen szomszédok vagyunk.

— Szomszédok ám ott, ahol mi va-
gyunk otthon, szólt Tónika; de itt mi
csak vendégek vagyunk s külön enge-
déllyel jöttünk be, hogy lássuk, befog-
adnak-e tégedet.

— Ugy látszik, befogadták, szólt
Milike. Mert különben nem sétálgatna
itt egymaga.

— Igaz a! Akkor tehát már túl
esett a próbán. Éppen azért jöttünk,
hogy lássuk, csakugyan csöpü vagy fű-
részpor van-e a fejedben. Mutasd, hol
látni be a lyukon át a fejedbe. Csak-
ugyan csöpü van benne?

Szörnyen megharagudtam.

— Ejnye ti gorombák, hát minek
néztek engem?

De ők csak nevettek, s az a gonosz
Tónika gunyosan mondá:

— Jól van no, ha nem mutatod is.
Ugy is tudjuk. Ha itt jársz-kelsz, vilá-
gos, hogy olyan vagy, mint a többi ki-
tömött báb, csöpü van a fejedben. Mond-
tam én azt régen.

Felelni sem tudtam mérgemben. Ott
hagytam őket és arra iparkodtam, hogy
mielőbb haza jussak. Mit fecsegnek ösz-
sze-vissza, hogy ha itt járok, csöpünek
kell lenni a fejemben? Szaladtam, amint
csak birtam. Egyszerre azonban furesa
zörgést hallottam, mintha kerekek gör-
dültek volna. Pedig kocsit sem láttam
sehol. Lovasok haladtak előttem nagy
hetykén s köszöngettek jobbra-balra a
járó-kelőknek.

— No ez furcsa, szóltam félig han-
gosan. Fogadni mertem volna, hogy
kerékzörgést hallok.

— Természetesen, mondá mellettem egy merev nyaku, feszes dereku leányka. Hiszen láthatod, hogy itt lovagolnak a gavallérok, az ő lovaik lába alatt zörög a kerék. Hogy lehet ilyesmit nem tudni? Talán bizony nincs rendben a fejed, nincs benne elég csöpü vagy fűrészpor?

Már megint! Csöpü és fűrészpor az én fejemben!

Kezdtem csakugyan nagyon megelégelni. Alighanem az az ármányos Tónika uszította fel itt mind az embereket, hogy boszantsanak. Csak az ütött nagy szöget a fejembe, hogy mind olyan furcsa az, amit látok. Még a lovak is kereken gurulnak, mintha játékszerek volnának. Talán bizony nem is vagyok én a

mi igazi ligetünkben, hanem valami elvarázsolt országban, ahova a Viczám akart elvezetni.

De alig gondoltam erre, már ismét megvigasztalódtam. Nem lehet az. Ni, amott jön egy csapat leány. Nyilván nevelőintézet növendékei, azokat szokták így sétáltatni, párosával, hosszú sorban. Nagyon feszesek ugyan, de nem csoda,

mikor ott lépkednek oldalt is, hátul is a szigoru nevelőnők.

— No, ezek már csak nem lehetnek bábuk! kiáltám örvendezve.

Ámde az egyik szigoru képü nevelőnő meghallotta és fenyegetően szolt:

— Ezek nem lehetnek bábuk? Micsoda vakmerő sértés ez? Hát ugyan mik lehetnének, ha nem bábuk?

Meghökkenstem.

... OLDALT A NEVELŐNÖT.

meg sem mukkannia. De ugy látom, te még nem jártad ki a bábu-iskolát, mert még fecsegsz a világba. Állj be a sorba, majd ha haza érünk, megvizsgálom, mi-féle rosz kenderkócczal van megtömvé a fejed.

— De már azt ugyan nem vizsgálják! Jó nekem az én fejem így is, amint van.

— Bocsánat... csak ugy gondoltam... azt hittem, nevelőintézetbeli leánykák, mert hát bábuk csak nem járhatnak iskolába tanulni.

— Minden jóra való bábunak meg kell tanulnia, amire szüksége van. Ez pedig az, hogy bármi történjék vele, nem szabad

— Dehogy jó! Itt Viczahonban nem szabad olyan fejjel járni. Majd megékeljük, megvizsgáljuk, nem szóródott-e ki belőle a csöpü vagy fűrészpor.

Már ennek a beszédnek meg sem vártam a végét. Futottam, ahogy csak bírtam. Hát csakugyan Viczahonba jutot-

tam, és itt azt akarják, hogy csöpü legyen a fejemben? Annyira dühbe jöttem, hogy nem is néztem, hová futok. Pedig valami nagyon veszedelmes helyre tévedtem. Állatkert lehetett, mert mindenféle nagy és kis állatok voltak ott: elefánt, teve, bárány; de ez sem járt egyik sem

... KARIKÁS TALPON GURULT.

becsületesen a maga lábán, hanem karikás talpon gurult odább. Olyan mérges voltam, hogy keresztül gázoltam minden, feldöntöttem az elefántot, melynek a hátán nagy kosár-ülésben kis leányok ültek. Fölzudult az egész bábu-népség,

mely ott együtt volt, üldözőbe vettek, de én jobban tudtam futni s eljutottam egy nagy bábu-házhoz, abba befutottam. A kapu alatt egy fiatal ember fogott karon.

— No, csakhogy végre megérkezett!

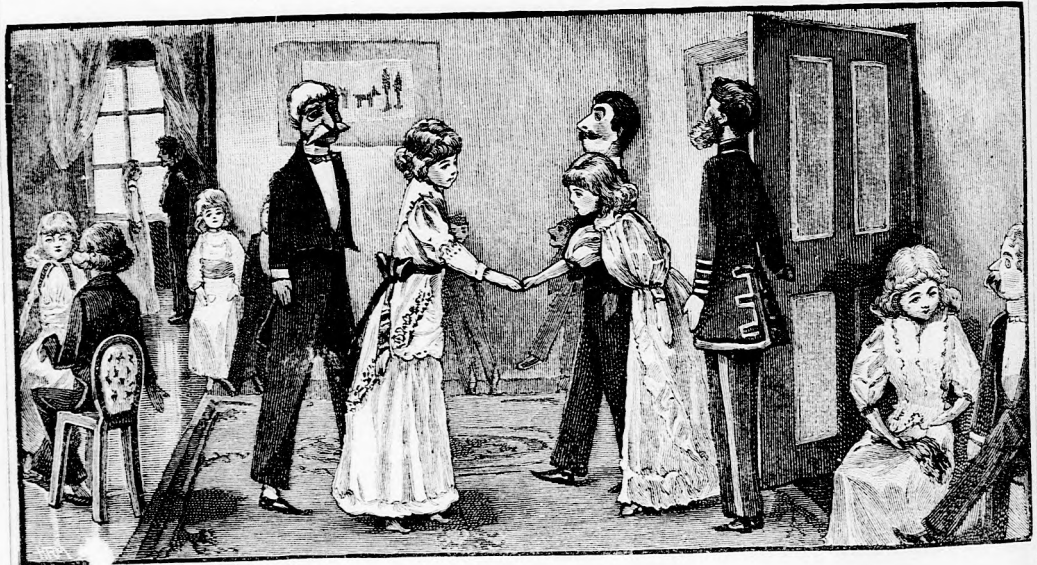
mondá. Már rég vártuk, a Viczája már rég megérkezett. Persze, ő vasuton jött s arra föl nem ülhet, akinek nincs rendben a feje. No, azon mindjárt segítünk, csak tessék besétálni a doktor urhoz.

Bevezetett egy nagy terembe s ott az én Viczám lépett élembe, kezét fogtunk s már éppen kérdezni akartam, hogy kinél vagyunk itt, mikor a háta mögött előlépett egy vastag bajszu ur.

— Csakhogy itt vagy végre! Mondta a Vicza, hogy szerzett nekünk új lakost, aki nem volt oda való, ahol eddig élt. De most még meg kell győződnöm, hogy ide közénk való vagy-e?

A zsebébe nyult és éles kést vett elő.

— Én vagyok a Vicza-doktor. Mindjárt megvizsgálom, rendben van-e a fejében a csöpü vagy fűrészpor. Ne félj

... EGY VASTAG BAJSZU UR.

semmit, ha felvágom is a fejedet. Majd összerójják ismét.

Halálos rémület fogott el. Sikoltani, futni akartam, de nem birtam. S amint az a rettenetes Vicza-doktor rám emelte a kését, elájultam.

Mi történt azután, nem tudom. Bizonyosan az én kedves Viczám mentett meg és hozott haza. Mert reggel föl-

kelés idején megint együtt voltunk az ágyamban.

— — — Eddig volt a Jolánka beszéde. Azután kérdé:

— No ugy-e, kedves mama, most már érted, miért kérdezem, mi van hát a fejemben?

— Igen is, most már értem. Magad is érthetnéd, ha meggondolnád, mi tör-

Mondta
uj lakost,
ddig élt.
öm, hogy
kést vett

or. Mind-
n-e a fe-
. Ne félj

voltunk az

blánka be-

, most már
ran hát a

m. Magad
id, mi tör-

tént veled. Gonosz álmod volt, ezt a gonosz álmot pedig a roszt lelki-ismere- ted sugta. Mert önző voltál, mikor jót tehettél volna Milikével, és önzésedben együgyü mentséggel akartál menekülni, mikor újra Tónika elé kerültél, ő pedig találó gúnnyal büntetett. Megérdemelted, mert nem viselkedtél nemesen.

Jolánka elpirult. Érezte, hogy ez nagyon igaz. Egy kis ideig gondolkozott, aztán hirtelen így szólt:

— Kedves mama... szeretném jóvá tenni... lemondanék szép új Viczámról a szegény beteg Milike javára... neki adnám. Szabad?

— Ha gondolod, hogy meg nem bánod, megteheted.

Néhány perc múlva Jolánka már ott volt a beteg Milikénél s neki ajándékozta a bábút. A szegény beteg elfeledte minden szenvedését nagy örömeiben s ezt látva Jolánka, csöppet sem sajnálta az áldozatot. Öröme telt a szegény szenvedő örömeiben.

És azután soha sem esett meg rajta többé, hogy Viczahonban kalandozott volna.

»KOCZA MALACZOKKAL.«

— Egy kép története. —

(Képpel a czímlapon.)

JAJ! Mi történt Nyir-Bogárdon!
De különös egy eset!
Mását meg nem írta író,
S nem füstötte még ecset.

Az történt, hogy Budapestről
Abba a kis faluba,
Tanulmányozás okából
Egy piktor lerándula.

Majd lefesti a vidéket,
S bele embert, állatot —
Csinálta is egyre-másra
A szebbnél szebb vázlatot.

Hogy megfordult a majorban:
Nagyon megtetszett neki
Négy malacczal a vén emse —
Tán gyorsan lefestheti.

Hátul a kert, emitt az ól,
Kut mellett a pocsolya —
Visitgató fiaival
Röfögve jár a kocza.

A vén emse dulta-furta
A szemetet, a gyomot,
Ropogtatva rég megaszott
Szilva- és barack-magot.

S mert megtetszett a jelenet
A piktornak: ez legott
Kifeszítve nagy ernyőjét,
Jó kedvvel pingálgatott.

Kitünően sikerült is
A vállalkozás neki.
Emse, malacz mintha elne —
Akárki megnézheti.

Oda bent a lakó-házban
Maradt el egy eszköze;
Azzal javítja ki művét,
Milyet még nem végeze.

Ezalatt mi mordul? Röf, röf!
»Jaj, az emse! Üzd el őt!«
És az emse malaczival
Megáll a festmény előtt.

Kocza nézi, malacz bámul...
»Röf! Hát ez itt micsoda?
Hogy mer udvaromba jönni
Más emséje, malacza?

»Hát ezek itt szana-szerzte
Mind miféle eszközök?
De miért is türi guzdánk
A szerszámai között?

»Neki! Fiaim mindnyájan!
Rip, rop! . . . pusztítsátok el!
Mind idegen, bolond lim-lom —
Ördög tudja, mire kell!«

S mig a malacz festék-lapot,
Festő-botot, pacsmagot,
Tűszőt, hajsza-ecseteket
Széttördelt-morzsolgatott:

A vén kocza nagy dühében
A vászonnak neki vág . . .
S kemény orjának élével
A remeket döfi át!

Jön a piktör! Jaj, Teremtöm!
Remekéből ő mi lett! . . .
Básan szedegeti össze
Mind a törmelékeket.

Vásznát hóna alá vágva,
Szent, nagy fogadást teszen:
Ezentul »koczáat malacczal«
Nem, nem fest ő sohasem!

MEGFEJTÉSEK ES MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XLI. kötet 8-dik szá-
mában közölt betürejtvény megfejtése:

G
t ö r
g ö r ö g
s ö r
s

Helyesen fejtették meg: Uferbach Gizella, Oltay Bella, Schreyer Ilona és Irén, Witz Arthur és Dezső, Moesz Izabella és Ilonka, Mayer Hedvig, Moser Ferencz és Miksa, Kovács Erzsike és Ilonka, Dvorszky Paula, Koch Pepi és Janka, Keller Elvira és Mariska, Neuberger testvérek, Spitzer Zoltán, Szmrecsányi Ninka, Osztóics Margit.

*

A „Kis Lap“ XLI. köt. 8-dik számában közölt utvesztő helyes megfejtését beküldték: Szmrecsányi Ninka, Spitzer Zoltán, Uferbach Gizella, Witz Arthur és Dezső, Waldmann Aranka, Moesz Izabella és Ilonka, Neuberger Irén, Jolán és Józsi.

JÓTÉKONYSÁG.

A »nyári szünidei telepekről« piros-
pozsgásan tértek meg sok százával a fő-
városi szegény gyermekek, fiuk és leányok.
Édes elégtétel töltheti el szíveteket, hogy
adakozásaitokkal ti is rászolgáltatok ez
örvendetes eredményre. De nemsokára itt
a nyirkos, ködös ős, majd a fagyasztó
tél, amidőn szegény sorsu kicsi tanuló tár-
saitok csak küzködve mehetnek haza mesz-
sze otthonukba, ahol bizony a legtöbbje
ebédet sem kap. A »Gyermekbarát« című
egylet azonban gondoskodik róla, hogy
necsak meleg szobában, de meleg ebéd-
ben is legyen részük. Addig is gyűjtö-
gessük a filléreket, melyeket annak idején
a nevezett egyletnek át fogok adni.

Forgó bácsi.

*

A »Gyermekbarát« czéljainak előmoz-
dítására: Kálnoky Anna 2 frt., Kálmán
Ármin és Eckstein Hugó 70 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
kozókon.
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisz-
telettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit,
kiknek előfizetésük e hóval lejár, szívesked-
jenek megrendelésüket mielőbb megújítani,
hogy a lap pontos szétküldése fennakadást
ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Félévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére
legcélszerűbb a postai utalványok hasz-
nálata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához:
Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-
épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.